

O artă minunată – Autor necunoscut

În Strasbourg trăia odată un învățător care trebuia s-o scoată la capăt cu greu. Dar bucuria vieții sale o găsea în cei nouă copii ai săi, oricât de greu i-ar fi fost să-i sature și să-i îmbrace. Dacă la întâi ianuarie socotea câți pantaloni, câte gece și cizme vor avea nevoie tot anul, și cât se va duce în plus pe pâine, legume și cartofi, atunci capul ar fi trebuit să i se învârtască și inima să i se descurajeze, dacă nu l-ar fi cunoscut pe Dumnezeu credincios din cer. De asemenea, cei nouă nu erau puțini pentru o cazare în mica sa locuință, și dacă nici pentru paturi și pătuțuri nu era loc, atunci și mai puțin pentru joaca și gălăgia care era totuși cu neputință să-i fie refuzată micii populații vesele. Dar tata și mama știau excelent să conducă; și cine venea la dascăl și vedea ordinea și curățenia din odaie și cămară, pe fiecare dintre copii curat și activ și pregătit să-i ajute pe ceilalți, și cine privea apoi cum părinții se desfășurau după plac printre copii, acela ar putea să fie destul de surprins și nu oricine înțelegea cum a reușit bietul învățător să facă așa ceva în casa lui.

Într-o zi a primit o vizită tocmai la vremea prânzului. Când străinul i-a văzut pe copiii cei mulți șezând în jurul mesei și fiind activi în farfuriile lor, a spus pe un ton milos: „Sărmane om! Ce cruce aveți de purtat!”

„Eu, o cruce de purtat?”, a întrebat dascălul uimit, „Ce vreți să spuneți?”

„Nouă copii! Printre ei șapte băieți!”, a exclamat acela și a adăugat dureros:

„Eu am numai doi și fiecare dintre ei mă bagă în mormânt.”

„Ai mei nu fac așa ceva”, a răspuns învățătorul cu o clătinare energică a capului.

„Cum se face aceasta?” a întrebat străinul îndoielnic.

„Vă voi explica”, a spus dascălul cu o față senină. „Vedeți dumneavoastră, i-am învățat pe copiii mei o artă minunată: arta de a asculta. Nu-i așa, băieți, voi știți că trebuie să ascultați de părinți?”

„Da!”, au strigat copiii toți odată.

„Și voi chiar ascultați cu plăcere?”, a întrebat tata mai departe, căci el se pricepea să se poarte cu copiii.

Cele două fetițe îi zâmbeau ștregărește străinului, dar cei șapte băieți au răspuns:

„Desigur, dragă tată!”

Străinul a rămas uimit. Dacă a mai spus ceva, nu știu. Dar precis s-a gândit el la ceva.

Dar unul dintre cei șapte băieți ai bietului dascăl, care dăduseră un răspuns așa de curajos, a devenit un bărbat binecuvântat și renumit. Cine nu cunoaște numele său? Era preotul Oberlin din Steintal.

Titlul original: „Eine herrliche Kunst”
din *Samenkörner (Neue Folge 26) 1932*